

Мина Петрић

Незаборавак,
потоцница,
змијске очи

Мина Петрић

НЕЗАБОРАВАК, ПОТОЧНИЦА, ЗМИЈСКЕ ОЧИ

Редитељка: **Тара Митровић**

Драматург: **Ђорђе Косић**

Сценографиња: **Марија Калабић**

Костимографиња: **Сенка Раносављевић**

Композиторка и пијанисткиња: **Дуња Црњански**

Сарадница за сценски покрет: **Марија Миленковић**

Дизајнер светла: **Филип Јовић**

Дизајнер звука: **Жолт Полгар**

Асистенткиња драматурга: **Драгана Ђокић**

Асистент сценографиње: **Младен Стојановић**

Играју:

Александра Плескоњић

Соња Дамјановић

Алиса Лацко

Мајстор тона: Стефан Стефановски

Мајсторица светла: Миа Млинаревић

Миксер видео: Бошко Рауш

Инспицијенткиња: Снежана Радованов

Суфлерка: Наташа Барбир

Прва проба: 15. октобар 2024.

Премијера: 16. децембар 2024, Камерна сцена, 20.30

Тара Митровић (Ваљево, 2002.):

Након завршетка треће године Убске гимназије, уписује Позоришну и радио режију у класи редовног професора Душана Петровића и доценткиње Ане Томовић.

Током студија режира *The Sea Change* Ернеста Хемингвеја, *Час* Ежена Јонеска, *До њоследњеј шаха* Љубише Ђокића, *Ану Крисџи* Јуџина О'Нила – са којом представља Факултет драмских уметности на Стеријином позорју младих 2022. године, и *Зеке или о скакачима* Софије Димитријевић којом затвара Фестивал интернационалног студентског театра 2023.

Режира сценска читања драма савремених ауторки и аутора – *Незаборавак*, *Њојочница*, *змијске очи* Мине Петрић, *Приручник за идеалну њородицу* Павла Димитријевића, *Све се десило њако брзо* Христине Митић и Лоре Џолић, *Жена веже реј* Марије Ракочевић, *Зелена мачка* Елизе Вилк.

Асистира редитељки Ленки Удовички на представи *Трамвај звани жеља* и редовној професорки глуме Марији Миленковић на представи *Мајсџор и Марјариџа*. Добитница је награде *Др Хујо Клај* за најбољег студента режије у генерацији. *Незаборавак*, *Њојочница*, *змијске очи* је њена дипломска представа.

Мина Петрић (Нови Сад, 1997) стручна сарадница на катедри за Драматургију Академије уметности у Новом Саду. На истом факултету завршила је основне и мастер студије Драматургије, а тренутно похађа докторске студије Драмских и аудиовизуелних уметности. Ради као драматуршкиња, драмска списатељица и сценаристкиња, а бави се и позоришном и филмском теоријом. За рад у области позоришне

драматургије двапут је награђена Стеријином наградом: 2023. године за драматизацију (у коауторству) представе *Што на њогу сјаваш* и 2022. године за драматургију представе *Код вечите слаvine*. Исте године њена драма *Незаборавак, њошочница, змијске очи* нашла се у најужем избору за Стеријину награду за драмски текст. Добитница је награде *Мали њринц* за најбољег студента драмског департмана Академије уметности Нови Сад (2023). На бројним професионалним пројектима радила је у улози драматуршкиње, драматизаторке или адаптаторке. Бави се и позориштем за децу и младе те је на 54. Сусретима професионалних позоришта лутака Србије награђена за драматургију представе *Прагевојчица*. Заједно са Ђорђем Петровићем ауторка је три драмска текста за site-specific представу у наставцима *Ушорак 19:30*. Добитница је и *Искре културе* Културног центра Војводине „Милош Црњански“ за савремено стваралаштво младом аутору до 35 година (2023).

Дуња Црњански (Нови Сад, 1991)

Завршила мастер студије клавира на Академији уметности у Новом Саду и специјалистичке студије камерне музике на Факултету Музичке уметности у Београду.

Бави се савременом, импровизованом музиком и савременим плесом активна је на локалној и регионалној сцени извођачких уметности. Компоновала је музику за плесне и драмске представе независне продукције. Суоснивачица је ансамбла *Ресџриктије*, *Neither/Nor*, трија *The Howlite*, дуа *Woo Way*, са којима је издала пет албума, и платформе за савремену уметност и културу *Практикабл*.

Од 2011. чланица је организације Пер.Арт која делује у области савремене извођачке уметности. У оквиру Пер.Артовог програма „Уметност и инклузија“ који окупља уметнике са и без инвалидитета, учествује у различитим уметничким пројектима, представама и перформансима.

Чланица је колектива *Покрећница* од 2015. године, а у организацији фестивала *Покрећница* је од 2017. године у улози селекторке и организаторке. Од 2013. ради у музичкој школи *Исигор Бајић* као клавирска сарадница и наставница клавира. Добитница је награде *Искра Културе* коју КЦВ *Милош Црњански* додељује за савремено стваралаштво младом аутору до 35 година.

Марија Миленковић

Дипломирала Глуму на Факултету драмских уметности у Београду 1998. године у класи професора Владимира Јевтовића и асистенткиње Варје Ђукић. По завршетку студија постаје члан Савеза драмских уметника Србије. У октобру 2000. године постаје члан ансамбла позоришта „Бошко Буха“ у Београду, а истовремено ради као асистент на предмету Сценски покрет на Факултету драмских уметности. Изабрана је у звање доцент 2008. године, а од 2013. године ванредни професор. У марту 2016. године, једногласном одлуком Катедре изабрана је у звање ванредни професор на предмету Глума. Редовни професор

је од 2018. године. Професионално је ангажована као глумица, наставник, сарадник у ауторским пројектима (сценски покрет) и као аутор самосталних позоришних пројеката. Играла је у преко тридесет представа у позориштима (Бошко Буха, Звездара театар, БДП, Битеф, Дадов, Крушевачко позориште...). Као аутор Сценског покрета радила је на преко четрдесет представа и сарађивала са најеминентнијим редитељима. Режирала је са Аном Ђорђевић представу *Miracle* (копродукција Данска, Турска, Србија), представу *Алиса*, позориште „Бошко Буха“ и представу *Забрављене*, Ј. Јовановић, БЕЛЕФ 2021. Одржала је већи број радионица у земљи и иностранству. Са студентима је учествовала на многим фестивалима и школама (Италија, Румунија, Македонија, Грузија, Русија...).

Награде: Гита Предић Нушић, за најуспешније глумачко остварење Специјална награда за нове позоришне тенденције међународног жирија и Награде за најбоље уметничко достигнуће на 4. ТИБА фестивалу за представу *Алиса* (2006.) LAUREL AWARD – Award of uniqueness of an exceptional local cultural tradition as well as the unique artistic personality for Mime improvisation, III Delphic Games, Jeju, Република Кореја, 2009; Стеријина награда за сценски покрет у представи *Тријеле*, 2014; Награда за уметничко остварење Београдског драмског позоришта за представу *Тријеле*; Гранд-при за представу *Кавкаски круј кредом* Б. Брехт, на 40. Међународном студентском фестивалу ВГИК (Москва, 2020)

Реч драматурга

У драми *Незаборавак, ѿшочница, змијске очи*, позорница постаје крхка лабораторија сећања – њиховог обликовања, распадања и неухватљивости. Већ од првих тренутака, комад подрива удобну представу о линеарном времену уз наизменично представљање садашњости и прошлости, као у ритму метронома, допуштајући да се фрагменти породичне историје изнова претачу у тренутак који ликови живе, налик старим ранама које се отварају управо онда када их најмање очекујемо. У средишту ове прецизне драмске конструкције стоје три жене, три различите генерације, свака на свој начин опседнута темом сећања и заборава. Терет незалечене трауме преноси се са генерације на генерацију, и на тај начин, парадоксално, сећање престаје да буде ствар прошлости и постаје ствар будућности, усуда. Ликови се сећају како би себе (и друге) кажњавали сталним враћањем на кривицу, која им не дозвољава да наставе даље.

Временом, једино што преостаје је сећање; нема наставка односа, само реминисценције и пребацивања кривице, и сећање се, на крају, поистовећује са идентитетом, а самим тиме, и заборав са смрћу. Уместо једноставног позива на саосећање, *Незаборавак* нуди могућност преиспитивања и дубљег увида у оно што чувамо у појединачном и колективном памћењу. Шта је то што нам заиста омогућава да кренемо даље – да ли је то искрени опроштај, искорењивање неправде или нечија коначна одсутност? Управо у том распону могућности лежи прилика да преиспитамо оно што памтимо и начин на који одлучујемо да наставимо даље, и можда се залечимо временом.

Ђорђе Косић

Реч редитељке

Више него вишеслојан, комад *Незаборавак, њошочница, змијске очи* бави се, поред сећања и заборава, великим бројем феномена – трансгенерацијском траумом, запостављањем од стране мајке, губитком детета, губитком памћења, губитком емпатије, бежањем од бола, бежањем од одговорности, а све то – бавећи се комплексном динамиком односа унутар једне специфичне женске породице.

Примарни фокус при стварању ове представе био је на откривању анатомије њихових преплетених судбина које спаја небрига и непружање љубави зарад урањања у сопствене проблеме и трауме, а које ће се – управо зато – пренети с колена на колена.

Поновним сусретом трију крхких и снажних, себичних и рањених, крвно најближих жена на свету, поред питања – зашто смо, као по правилу, најсуровије према најближима, при поставци комада наметала су се још многа. Да ли постоји право на неуспешно родитељство? Како се такво родитељство прашта? И колико оно кошта?

У доба некомуникације, дехуманизације, анксиозности, опште неодговорности, епидемије усамљености и све чешће појаве рака, деменције и других хроничних болести, Мина Петрић скреће пажњу на суштинска питања којима би се што пре требало позабавити. Зато ћемо покушати да скренемо пажњу на ендемске чинове као што су преузимање сопствене одговорности и прихватање сопствене кривице јер су можда баш они, као у комаду, пут ка разумевању и опроштају. И што их се пре сетимо, то су веће шансе да не буде прекасно.

„Али и ван сећања,
родна кућа је физички
у нама забележена.
Она је група органских
навика.

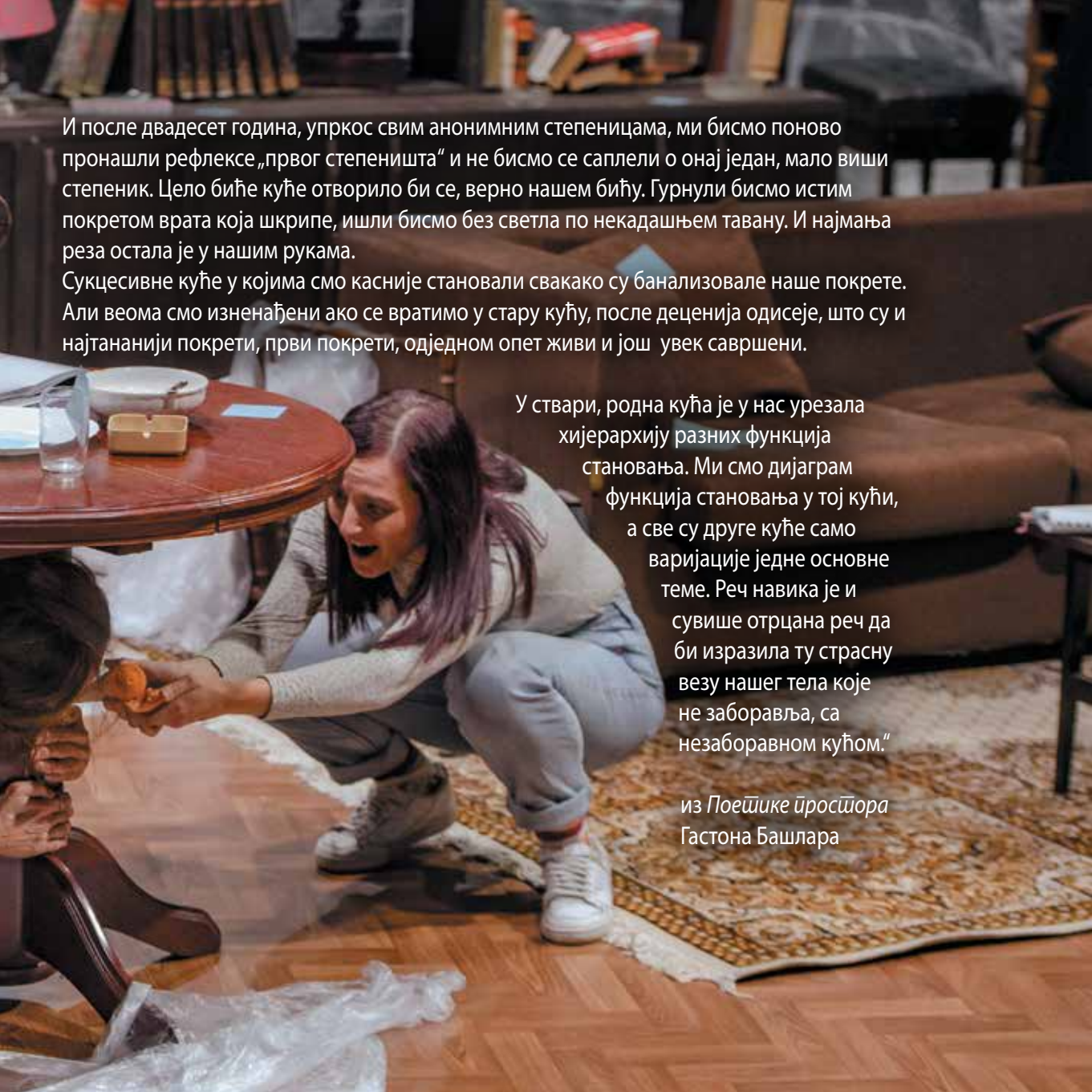

И после двадесет година, упркос свим анонимним степеницама, ми бисмо поново пронашли рефлексе „првог степеништа“ и не бисмо се саплели о онај један, мало виши степеник. Цело биће куће отворило би се, верно нашем бићу. Гурнули бисмо истим покретом врата која шкрипе, ишли бисмо без светла по некадашњем тавану. И најмања реза остала је у нашим рукама.

Сукцесивне куће у којима смо касније становали свакако су банализовале наше покрете. Али веома смо изненађени ако се вратимо у стару кућу, после деценија одисеје, што су и најтананији покрети, први покрети, одједном опет живи и још увек савршени.

У ствари, родна кућа је у нас урезала хијерархију разних функција становања. Ми смо дијаграм функција становања у тој кући, а све су друге куће само варијације једне основне теме. Реч навика је и сувише отрцана реч да би изразила ту страсну везу нашег тела које не заборавља, са незаборавном кућом.”

*из Поеџике ѿросџора
Гастона Башлара*

Реч заборав у овој драми провлачи се из сцене у сцену, кроз сва времена. Док је у сценама које су смештене у прошлост заборав лични избор, деменцијом. Зато, деменција и нешто страшно против чега се лек или отров, негује се култура луцидности пише дневник памтити. Тако и Ксенија лепи подсетнике као подстицај реалност. То је ње, а за свакога

у садашњости, он је у уској вези са Олгином заборав нису исто. Константно је да је заборав треба борити. Често незнајући да ли је заборав несећања. Зато, Олга у својим ретким моментима сећања, она бира садржај живота који ће папириће са називима по намештају, верујући у луцидности, као да са заборавом нестаје свевремена борба коју живимо на сцени и ван је другачија.

Из ауторског текста *Сећи се да не заборавиш*
(Незаборавак, ђојочница, змијске очи)
мрс Ирена Страценски за Ајору
Културног центра Новог Сада

Ова представа ме утопљава и враћа у дом из детињства. Ауторке су се постарале да се у овој књижевно-позоришној породици, попут моје, осећам се као код куће у бескрајним и ситним ноћним сатима. Свако у својој столици, уз цигарету, надвијен над књигом, разговарајући о емоцијама и догађајима кроз књижевне ликове и са заробљеним речима љубави, испод свих тих књижевних контекста и подконтекста. Као да се љубав само чита и пише, али не и изговара.

Душан Мамула, уредник

„То је подсвесна (подвлачим то три пута) освета над ћеркама због сопственог упропашћеног живота. ... Понеко старење крепи се уз младост кћери, а ово је налегало на њих као надгробни камен. Ако сам се ја угушила, нећеш ни ти дисати.“

из *Куће код Сџарој Пимена* – Марина Ивановна Цветајева

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад

Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ЉУБИНКА ГВОЗДЕНОВИЋ, в. д. управника
Уј Драма / НИКОЛА ПЕЈАКОВИЋ, директор

Уредник / ДУШАН МАМУЛА
Обликовање плаката / СОЊА ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Фотографије са пробе / ДАНИЈЕЛ РАУШКИ
Графички уредник и компјутерски слог / ЋОРЂЕ ЛАБАТ

Штампа / ТРИ-О д.о.о, Аранђеловац
Тираж 300

164. сезона 2024/2025.

www.snp.org.rs

**#ЕУ
ЗА ТЕБЕ**

MINAQUA

ETC EUROPEAN
THEATRE
CONVENTION